

Arrest

nr. 153 816 van 1 oktober 2015
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Chinese nationaliteit te zijn, op 15 mei 2015 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 10 april 2015.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 16 juli 2015 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 23 september 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. VAN ISACKER.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat G. GASPART loco advocaat C. VAN CUTSEM en van attaché H. JONCKHEERE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart dat u minstens de facto de Chinese nationaliteit bezit, een boeddhist van Tibetaans origine bent en op X 1988 geboren bent in X (Metop – district Taya) gelegen in de Tibetaanse Autonome Regio (TAR), Volksrepubliek China (VRC). Tot uw elfde woonde u bij uw familie in uw geboortedorp, nadien verbleef u als monnik in het Bogun-klooster in Taya. De Chinese autoriteiten verboden jongeren onder de 18 jaar om als monnik in een klooster te verblijven en omstreeks 2003, u was op dat moment 15 jaar, moest u het klooster tijdelijk verlaten omwille van een controle door de Chinese autoriteiten. Eind 2004 besloot uw familie dat u Tibet moest verlaten en werd er u een plaats in het Drepung Losel Ling Klooster in Mundgod (Zuid-India) geregeld. In dezelfde periode reisde u per vrachtwagen naar Chamdo. U bleef

er twee dagen en reisde vervolgens naar Lhasa. Na een verblijf van twee maanden in de Banashu-wijk reisde u met een kennis van uw tante naar Ngari. Van daaruit bereikte u de Chinees-Nepales grens, in de buurt van Chiron. U bereikte Nepal na een voettocht van een week door de bergen. Ondertussen was het eind december 2004. U bleef ongeveer drie maanden in Nepal en liet zich er registreren in het opvangcentrum. Vervolgens werd u samen met een groep Tibetanen per bus naar India gebracht. U verbleef een dag in het opvangcentrum van Delhi en reisde vervolgens naar het opvangcentrum in Dharamsala.

U bleef een maand in Dharamsala, kreeg er wat geld toegestopt en ontmoette er de Dalai Lama. Vervolgens verhuisde u naar het Drepung Losel Ling Klooster in Mundgod (Zuid-India), waar u zich verder in de boeddhistische leer verdiepte. Tussen 2005 en juni 2013 verliet u het klooster enkel om naar mantra speeches van de Dalai Lama te gaan of aan grote en kleine protestacties van de Tibetaanse gemeenschap deel te nemen. Tijdens uw deelname aan een manifestatie in Delhi in 2008 werd u door de Indiase politie geslagen en gearresteerd. U werd de volgende dag opnieuw vrijgelaten. Sinds 2007 beschikt u over een 'Registration Certificate for Tibetans' (RC) die u jaarlijks liet verlengen. Omstreeks 2010 sloegen de spanningen tussen boeddhisten en moslims in Myanmar over naar India. Moslims plaatsten een bom bij het boeddhistisch heiligdom van Bodhgaya en als voorzorgsmaatregel moesten jullie binnen het klooster blijven. In dezelfde periode werd één van de monniken het slachtoffer van agressie door de Indische bevolking. Hij werd geslagen en moest enkele maanden in het hospitaal verblijven.

In juni 2013 kwam u via WeChat in contact met T.W., een Tibetaans meisje uit de Tibetaanse settlement in Mundgod. Jullie werden verliefd en spraken 4 à 5 keer af. U beschouwde uw gevoelens voor T.W. als onverenigbaar met uw positie als monnik en u verliet het klooster. Na uw vertrek stopte jullie de relatie en hadden jullie geen contact meer. U vertrok naar Delhi en logeerde er bij uw vriend S. in Majnu ka tilla. U was van plan om naar Tibet terug te keren maar uw vader verbood u dit. Hij vertelde u via de telefoon dat de Chinese autoriteiten meermaals waren langs geweest en dat ze wisten dat u in India verbleef. Hij zei dat uw terugkeer u en de familie in gevaar zou brengen. In plaats daarvan raadde hij u aan om naar het buitenland te vluchten. U ging op zoek naar een smokkelaar die u het land zou uithelpen en ontmoette een zekere D.. Hij beloofde u tegen een prijs van één miljoen roepies naar Europa te brengen. U verzamelde de gevraagde som door geld te lenen bij vrienden en mede-monniken. U overhandigde de smokkelaar uw Identity Certificate die u reeds rond 2009, 2010 aanvroeg, en hij regelde een visum. In augustus 2013 nam u samen met twee andere personen vanuit Delhi een vliegtuig naar Frankrijk. Bij aankomst in de luchthaven in Frankrijk werd u opgewacht door een andere smokkelaar die uw IC bijhield. Hij bracht jullie naar een plaats in Frankrijk waar jullie één nacht verbleven. De volgende dag reisde u samen met de smokkelaar per trein naar Brussel. U kwam op 2 september 2013 aan in België. U vroeg een eerste keer asiel aan op 2 september 2013 en het CGVS nam een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus in maart 2014. Op 26 november 2014 diende u een tweede asielaanvraag in.

Ter staving van uw asielaanvraag legt u volgende documenten voor: een kopie van uw RC, uw Green Book, uw Special Entry Permit, een attest van het opvangcentrum in Nepal, een attest van het opvangcentrum in India dd. 27/11/2013, een attest van het Drepung Losel Ling Klooster dd. 19/09/2013, zeven foto's (i.v.m. Tibet, hukou, Nepal en Drepung klooster) en drie briefomslagen.

B. Motivering

Het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) dient vast te stellen dat u niet in aanmerking komt voor de hoedanigheid van Vluchteling noch voor de status van Subsidiaire Bescherming.

Op basis van uw verklaringen en voorgelegde documenten (Green Book en RC) kan het CGVS aanvaarden dat dit uw identiteitsgegevens zijn: L.L.R. (alias L.Z., L.S. en R.), geboren op 1 februari 1988 en geboren te Midu, district Taya, gelegen in de Tibetaanse Autonome Regio (TAR), Volksrepubliek China (VRC). Eventuele verschillen qua persoonsgegevens tussen uw verklaringen en de door u neergelegde documenten, evenals verschillen tussen de door u neergelegde documenten onderling, kunnen op basis van informatie waarover het CGVS beschikt en die aan het administratieve dossier is toegevoegd, verklaard worden. Immers blijkt uit die informatie dat omwille van verschillende redenen verschillende identiteitsdocumenten van dezelfde persoon gegevens kunnen bevatten die niet volledig met elkaar overeenstemmen.

U maakte op basis van deze door u neergelegde documenten (zie supra) én uw verklaringen aangaande uw herkomst (zie gehoorverslag CGVS 1 p. 2-8/19 en gehoorverslag CGVS 2 p. 3-4/10) aannemelijk dat u van Tibetaanse origine bent, in de Volksrepubliek China (VRC) bent geboren en vervolgens in het jaar 2005 naar India bent gevlucht. U beschikt aldus overeenkomstig de Chinese nationaliteitswetgeving die aan het administratieve dossier is toegevoegd, minstens de jure, over de Chinese nationaliteit. Het CGVS is zich, mede op basis van informatie rond de vrees van Tibetanen bij terugkeer naar de Volksrepubliek China waarover het beschikt en waarvan een kopie aan het dossier is

toegevoegd, bewust van de huidige precaire situatie van Tibetanen in de Volksrepubliek China (VRC) en erkent, voor Tibetanen die hebben verbleven in India, een vrees in Vluchtelingenrechtelijke zin in hun hoofde ten aanzien van de VRC. Bovendien blijkt ook uit uw verklaringen dat u omwille van uw protestacties en jarenlange verblijf in een klooster in India een gegronde vrees in Vluchtelingenrechtelijke zin koestert ten aanzien van de Volksrepubliek China (VRC).

Wat betreft uw verblijf in India stelt het CGVS het volgende vast. Na uw vlucht uit de Volksrepubliek China eind 2004 verbleef u van begin 2005 tot 1 augustus 2013 in India. U verbleef een dag in het opvangcentrum te Delhi en reisde daarna naar verder naar het opvangcentrum te Dharamsala. U bleef er een maand en verhuisde vervolgens naar het Drepung Losel Ling Klooster in Mundgod (Zuid-India). In juni 2013 verliet u het klooster, ging bij een vriend in Majnu ka tilla (Delhi) logeren en regelde u uw vertrek uit India (zie gehoorverslag CGVS 1 p.3;9/19).

Overeenkomstig artikel 48/5, § 4 van de Vreemdelingenwet kan een land beschouwd worden als eerste land van asiel wanneer de asielzoeker in dat land erkend is als vluchteling en hij die bescherming nog kan genieten, of hij anderszins reële bescherming geniet in dat land, met inbegrip van het genot van het beginsel van non-refoulement, mits hij opnieuw tot het grondgebied van dat land wordt toegelaten. Zoals hieronder uiteengezet kan India voor u worden beschouwd als 'eerste land van asiel'.

Met betrekking tot de bescherming die Tibetanen in India genieten blijkt uit informatie die aan het administratieve dossier is toegevoegd dat de Indiase regering een specifieke regelgeving heeft uitgewerkt met betrekking tot de verblijfssituatie van Tibetanen. Zij kunnen na het doorlopen van een administratieve procedure een verblijfsvergunning bekomen in de vorm van een 'Registration Certificate for Tibetans' (RC). Een dergelijke RC is een verblijfsdocument dat periodiek verlengbaar is. Ook Tibetanen die langere tijd in het buitenland verbleven, kunnen bij terugkeer naar India hun verblijfsrecht opnieuw opeisen en een RC bekomen. Als gevolg van de verschillende regularisatiecampagnes van het afgelopen decennium beschikt zo goed als elke Tibetaan in India actueel over een RC.

In casu blijkt uit uw verklaringen (en neergelegde document) dat u over een verblijfsrecht beschikt in India en in het bezit was van een dergelijke RC (zie gehoorverslag CGVS 1 p.11/19).

Betreffende de feiten die de aanleiding vormden voor uw vertrek uit India stelde u dat u India diende te verlaten omdat u niet naar Tibet terug kan, u in India niet als vluchteling erkend wordt, u in India het slachtoffer werd van discriminatie, u zich als boeddhist bedreigd voelt door het Islamitische deel van de Indische bevolking én u deelnam aan manifestaties in India waarbij u eenmaal werd gearresteerd (zie gehoorverslag CGVS 1, p.13/19 en gehoorverslag CGVS 2 p.4-5/9). Bovendien vindt u het klimaat in India niet aangenaam wegens te warm (zie gehoorverslag CGVS 1, p. 14/19 en gehoorverslag CGVS 2 p.4-5/9). U maakt echter niet aannemelijk dat uw vertrek uit India zou zijn ingegeven door een vrees voor vervolging in de zin van de vluchtelingenconventie of een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

Zo geldt uw vrees voor vervolging ten opzichte van Tibet, een vrees die door het Commissariaat-generaal trouwens wordt erkend (zie supra), bezwaarlijk als een indicatie dat u ook in India dient te vrezen voor vervolging. Niet in het minst omdat u geen concrete elementen aanhaalt ter staving van deze vrees en uit het bovenstaande blijkt dat u in India een geldig verblijfsdocument (RC) ter uwer beschikking had en bijgevolg van alle aan dit verblijfsdocument gelieerde rechten genoot. Dat u in India niet als 'vluchteling' wordt erkend is evengoed strijdig met de informatie die aan het administratief dossier werd toegevoegd. Ook al heeft India de vluchtelingenconventie niet geratificeerd, uit de informatie van het Commissariaat-generaal blijkt dat de Indische autoriteiten wel degelijk een mogelijkheid tot duurzaam verblijf voor Tibetaanse migranten heeft uitgewerkt en dat u middels uw RC ressorteerde onder de bepalingen van deze regeling (zie supra). U maakt evenmin aannemelijk dat u in India het slachtoffer werd van discriminatie, in die mate dat er sprake was van een vervolging in de zin van vluchtelingenconventie of u een reëel risico liep op het lijden van ernstige schade. U haalt namelijk geen elementen aan waaruit blijkt dat u (persoonlijk) werd gediscrimineerd én u geeft expliciet te kennen dat er u nooit iets overkomen is (zie gehoorverslag CGVS 1, p.14/19). U verwijst weliswaar naar een incident waarbij een monnik uit uw klooster werd aangevallen door de Indische bevolking uit de omliggende dorpen, maar het betreft een eenmalig incident waarbij u zelf niet betrokken was (zie gehoorverslag CGVS 1, p.14/19). Bovendien dateert het voorval uit 2010, waardoor de feiten allerm minst actueel zijn. Verder vreest u overvallen te worden omdat u een Tibetaan bent (zie gehoorverslag CGVS 1, p.14/19), maar u slaagt er niet in deze vrees te concretiseren. U haalt namelijk geen elementen aan om uw verklaringen te staven en u beroept zich enkel op hypothese of veronderstellingen. Dergelijke hypothesen zijn uiteraard allerm minst overtuigend en staan in schril contrast met de vaststelling dat u tussen 2005 en augustus 2013 zonder problemen in India heeft verbleven. U beweert nog dat u ondanks uw RC geen rechten heeft in India en dat de toegang tot de politie en het gerecht u wordt bemoeilijkt (zie gehoorverslag CGVS 1, p.14/19). Deze verklaringen zijn opnieuw strijdig met de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en die aan het dossier werd toegevoegd. Bovendien baseert u zich louter op geruchten om deze verklaringen te staven (zie

gehoorverslag CGVS 1, p.14/19), hetgeen allerm minst kan overtuigen. Evenmin maakt u aannemelijk dat u als boeddhist dient te vrezen voor vervolging. U staft deze vrees met verwijzingen naar de bomaanslagen op Bodhgaya, een boeddhistisch heiligdom in India (zie gehoorverslag CGVS 1, p.14/19). U situeert deze aanslagen in 2010 en beweert dat u en de andere monniken op dat moment verplicht werden om binnen de muren van het klooster te blijven (zie gehoorverslag CGVS 1, p.14/19). Vreemd genoeg vond deze aanslag niet plaats in 2010 maar wel op 7 juli 2013 (zie Landeninformatie, "Assessing the Bodh Gaya Terror Attack", toegevoegd aan het administratief dossier), dus in de periode van uw vertrek uit het klooster. Dat u de aanslag niet kan situeren in de tijd doet uiteraard afbreuk aan de ernst van uw vrees. Bovendien vond de aanslag plaats in Gaya (Noord- India), terwijl u in Zuid-India en Delhi verbleef. Het incident met de monnik die door de Indische bevolking werd aangevallen vormt evenmin een indicatie dat u moet vrezen voor vervolging omwille van religieuze redenen (zie supra). Verder hield u aan dat u verschillende keren deelnam aan manifestaties tegen de Chinese onderdrukking van Tibet, waarbij u eenmaal in 2008, geschopt werd door de Indiase politie en gedurende twee dagen gearresteerd werd, maar is dit, net zoals uw voorgaande verklaringen, geen element waaruit blijkt dat uw vertrek uit India zou zijn ingegeven door een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Zoals eerder vermeld erkent het CGVS uw vrees ten opzichte van de VRC en wordt deze dus niet in twijfel getrokken. Daarnaast woonde u, na de arrestatie uit 2008, gedurende een periode van vijf jaren in India en maakte u geen melding van eventuele verdere problemen die u zou ondervonden hebben met de Indiase autoriteiten omwille van bovenvermelde arrestatie of deelname aan manifestaties (zie gehoorverslag CGVS 2 p. 4-5/9). Tot slot hoeft het geen betoog dat het klimaat in India geen reden vormt om u de vluchtelingenstatus toe te kennen. Dit heeft namelijk allerm minst uitstaans met de criteria van de vluchtelingenconventie die voorziet in internationale bescherming voor personen die hun land dienden te verlaten om redenen van politieke en religieuze overtuiging, nationaliteit, ras of het behoren tot een sociale groep.

Evenmin maakt u aannemelijk dat u bij terugkeer naar India moet vrezen voor een vervolging in de zin van de vluchtelingenconventie of dat u een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. U beweert dat uw verblijfsvergunning (RC) niet langer geldig is waardoor u een boete riskeert wanneer u uw RC zal vernieuwen (zie gehoorverslag CGVS 1, p.15/19). Uit objectieve informatie waarover het CGVS beschikt en die werd toegevoegd aan het administratieve dossier, blijkt dat Tibetanen in het bezit van een RC bij terugkeer hun verblijfsrecht opnieuw kunnen opeisen. Zelfs indien u beboet zou worden, is dit uiteraard onvoldoende zwaarwichtig om te spreken van een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op het lijden van ernstige schade.

Ook blijkt uit de informatie die aan het administratieve dossier werd toegevoegd dat Tibetanen in India verschillende identiteitsdocumenten, zoals een Aadhaar-card, een PAN-card, een Ration card en rijbewijs kunnen verkrijgen. Naast het feit dat deze officiële identiteitsdocumenten betreffen die worden uitgereikt door de Indiase overheid, geven deze stukken eveneens toegang tot verschillende, uiteenlopende diensten van de moderne Indiase maatschappij. Gezien deze identiteitsdocumenten op vrij eenvoudige wijze kunnen bekomen worden en gezien deze stukken, zoals de Aadhaar-card, wijdverspreid zijn onder de Tibetanen in India, kan er redelijkerwijze aangenomen worden dat ook u dergelijke stukken, die een oplossing bieden voor de door u genoemde problemen, kan verkrijgen in geval van een eventuele terugkeer naar India.

Op basis van bovenstaande kan worden vastgesteld dat u geen elementen aanbrengt waaruit blijkt dat de bescherming die u in India geniet niet reëel zou zijn, noch dat u zich niet langer op deze bescherming zou kunnen beroepen. Deze bescherming kan beschouwd worden als actueel en toereikend, te meer uit informatie die werd toegevoegd aan het administratief dossier blijkt dat Tibetanen in India geen risico lopen om naar de VRC te worden gedeporteerd. Er zijn geen gevallen bekend van refoulement door de Indiase autoriteiten van Tibetanen naar de VRC.

Met betrekking tot de mogelijkheid van terugkeer voor Tibetanen naar India die er eerder verblijfsrecht genoten, blijkt uit informatie die aan het administratieve dossier is gevoegd dat Tibetanen die een legaal verblijf in India hebben probleemloos een internationaal reisdocument, namelijk een Identity Certificate (IC), ook wel Yellowbook genoemd, kunnen bekomen bij de Indische autoriteiten. Alsook kunnen Tibetanen op eenvoudige wijze vóór hun vertrek de terugreisformaliteiten in orde brengen, zoals het laten plaatsen van een 'No Objection to return to India' (NORI-stempel) in hun reisdocument, wat slechts een formaliteit is voor de Indische autoriteiten. Het gebeurt slechts sporadisch dat iemand geen Nori-stempel vraagt in zijn IC.

In casu blijkt uit uw verklaringen (zie gehoorverslag CGVS 2 p.5-6/9) dat u over een reistitel beschikt in India en in het bezit was van een dergelijke IC.

U verklaarde dat u met uw eigen IC heeft gereisd en dat u deze na aankomst in Frankrijk moest afgeven aan de smokkelaar die uw reis naar hier regelde. Dat u zulk belangrijk document zomaar aan de

smokkelaar zou afgeven, terwijl het uw eigen document betreft, zonder dat u blijkbaar grote moeite deed om het document terug te vragen, of een volledige kopie te vragen, komt weinig overtuigend over. Immers is de IC een belangrijk document dat uw identiteit kan staven. Het is een officieel identiteitsstuk van de Indische overheid dat iets zegt over niet alleen uw identiteit, maar evenzeer uw plaats van afkomst, uw aankomst in India en uw status in India.

Bovendien verklaarde u bij uw eerste asielaanvraag dat u met een vals Indisch paspoort reisde en u dit na aankomst in Frankrijk aan de smokkelaar overhandigde. Ook gaf u in eerste instantie aan dat u tijdens uw verblijf in India nooit een IC aanvroeg (zie gehoorverslag CGVS 1 p.12-13/19). Echter, tijdens uw tweede asielaanvraag gaf u aan dat u leugenachtige verklaringen aflegde tijdens uw eerste asielaanvraag omtrent uw IC omdat u niet wilde terugkeren naar India. U zou in 2009 of 2010 reeds een IC hebben aangevraagd omdat u India toen reeds wilde verlaten (zie gehoorverslag CGVS 2 p.5/9).

Uw voorgaande ongeloofwaardige verklaringen tijdens uw eerste asielaanvraag bevestigen dan ook het eerdere vermoeden van het CGVS dat u bewust uw IC probeert achter te houden voor de Belgische asielinstanties om zo de erin vervatte informatie over het moment en de wijze waarop uw gereisd bent, alsook eventuele eerdere inen uitreizen en de mogelijkheid van een eventuele terugkeer naar India te verhullen. Er kan dan ook geen geloof worden gehecht aan het feit dat u uw IC aan de smokkelaar in Frankrijk overhandigde.

Gezien het CGVS er redelijkerwijze van uit kan gaan dat u over een IC beschikt, en u dus over de mogelijkheid beschikt om met uw persoonlijke documenten legaal vanuit en naar India te reizen, is het CGVS van oordeel dat u met deze documenten zonder meer kan terugreizen naar India waar u uw verblijfsrecht opnieuw kan opnemen.

Betreffende de andere voorgelegde documenten zijnde een foto van uw hukou, andere foto's, documenten van de opvangcentra in Nepal en India en attest van het Drepung klooster, merkt het CGVS op dat deze geen afbreuk doen aan bovenstaande vaststellingen. Deze documenten kunnen hooguit als een bewijs inzake uw identiteit, reisweg, en verblijf in Tibet en India gelden, hetgeen het CGVS hier ook niet betwist.

De door het BCHV opgestelde informatienota bestemd voor praktijkjuristen die Tibetaanse vluchtelingen uit India bijstaan en waarnaar door Meester Van Cutsem werd verwezen, is evenmin van aard om de appreciatie van uw asielaanvraag te wijzigen. In voornoemde nota analyseert het BCHV, onder verwijzing naar de Procedurerichtlijn, de Memorie van Toelichting bij artikel 48/5, § 4 van de Vreemdelingenwet en de aanbevelingen van UNHCR, wat dient begrepen te worden onder het begrip 'eerste land van asiel'. Vervolgens licht het BCHV de concrete toepassing van artikel 48/5, § 4 van de Vreemdelingenwet door het CGVS toe. Tot slot tracht het BCHV de feitelijke situatie van Tibetanen in India af te toetsen aan de publiek beschikbare informatie.

Met betrekking tot deze informatienota dient vooreerst te worden opgemerkt dat dit schrijven niet kan worden gelijkgesteld met het in artikel 57/23bis van de Vreemdelingenwet bedoelde advies van de vertegenwoordiger in België van de Hoge Commissaris van de Verenigde Naties voor de Vluchtelingen of diens gemachtigde, aangezien het BCHV de Hoge Commissaris niet vertegenwoordigt en evenmin in diens naam kan spreken. Voorts dient vastgesteld te worden dat het BCHV in deze informatienota zelf benadrukt dat het geen definitief standpunt inneemt, maar met deze nota advocaten en andere begeleiders van Tibetaanse asielzoekers wenst te informeren over het bestaan van het nieuwe juridische concept 'eerste land van asiel' en de concrete toepassing ervan door de asielinstanties op de situatie van Tibetanen in India, en tegelijkertijd een aantal aanknopingspunten wil bieden om de problematiek juridisch te benaderen. Een dergelijke algemene nota, dat niet betrokken wordt op uw individuele asielaanvraag, toont geenszins aan dat het CGVS artikel 48/5, § 4 van de Vreemdelingenwet in uw hoofdte verkeerd heeft toegepast.

Uit een analyse van de in deze nota aangehaalde landeninformatie aangaande de registratievoorwaarden van Tibetanen in India, de verlenging van hun verblijfsstatuut, de mogelijkheid van terugkeer naar India, de garanties tegen refoulement naar China, en de rechten verbonden aan hun status, blijkt bovendien dat het BCHV geenszins aantoonde dat de door het CGVS gehanteerde informatie niet juist, onvolledig of niet actueel zou zijn.

Gelet op bovenstaande vaststellingen maakt u niet aannemelijk dat u zich niet zou kunnen beroepen op de reële bescherming van de Indiase autoriteiten, noch dat u bij een eventuele terugkeer niet opnieuw zou worden toegelaten tot het Indiase grondgebied. Gezien India in casu kan beschouwd worden als eerste land van asiel overeenkomstig artikel 48/5, § 4 van de Vreemdelingenwet, heeft u geen behoefte aan internationale bescherming. Bijgevolg wordt u noch de vluchtelingenstatus, noch de subsidiaire beschermingsstatus toegekend.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. Ik vestig de aandacht van

de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie erop dat u niet mag worden teruggeleid naar China doch wel kan worden teruggeleid naar India."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekschrift

2.1.1. Middelen

In wat zich aandient als een enig middel beroept verzoeker zich op de schending van artikel 1, A, (2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951; van artikel 48/3, 48/4, 48/5 en 62 van de voormelde wet van 15 december 1980 (hierna: Vreemdelingenwet), van artikel 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van het zorgvuldigheidsbeginsel, alsook op een beoordelingsfout.

Verzoeker vraagt in hoofddorde om hem als vluchteling te erkennen dan wel de subsidiaire bescherming toe te kennen en in ondergeschikte orde om de bestreden beslissing te vernietigen voor verder onderzoek.

2.2. Beoordeling

2.2.1. Bevoegdheid

De Raad wijst erop dat hij inzake beslissingen van de commissaris-generaal over volheid van rechtsmacht beschikt. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95, 96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoekende partij daarop.

2.2.2. Vluchtelingenstatus en subsidiaire beschermingsstatus.

In zijn bestreden beslissing oordeelde de commissaris-generaal dat verzoeker een gegronde vrees voor vervolging koestert jegens zijn land van nationaliteit, de Volksrepubliek China, doch dat deze vrees geen aanleiding kan geven tot internationale bescherming gezien het land waar hij de laatste zeven jaar voor zijn vertrek verbleef, India, als 'eerste land van asiel' in aanmerking genomen kan worden in de zin van artikel 48/5, § 4 van de Vreemdelingenwet.

In zijn verzoekschrift betwist verzoeker dat India voor hem een 'eerste land van asiel' is in de zin van artikel 48/5, § 4 van de Vreemdelingenwet.

Daargelaten de vrees voor vervolging die verzoeker mogelijks ten opzichte van de Volksrepubliek China zou koesteren, evenals van het reëel risico op ernstige schade dat hij bij terugkeer aldaar mogelijks zou lopen, stelt de Raad op grond van de hierna volgende motieven vast dat India *in casu* terecht werd beschouwd als 'eerste land van asiel' in de zin van artikel 48/5, § 4 van de Vreemdelingenwet.

2.2.2.1. Inzake het eerste land van asiel

Verzoeker bevestigt in zijn verzoekschrift dat hij over een reistitel beschikt in India en in het bezit was van een dergelijke IC; hij weerlegt op geen enkele wijze het motief volgens hetwelke er geen geloof wordt gehecht aan zijn verklaring dat hij zijn reistitel heeft afgegeven aan de smokkelaar. Aangezien derhalve kan worden vastgesteld dat verzoeker in het bezit is van zijn IC heeft hij wel degelijk documenten om terug te keren naar India.

Aangezien de verweerder heeft nagelaten om na te gaan of een Tibetaan met IC een *re-entry visa* van de Indiase autoriteiten zal bekomen, staat het volgens verzoeker niet vast dat hij opnieuw zal worden toegelaten tot het grondgebied van zijn eerste land van asiel.

Uit de objectieve informatie toegevoegd aan het administratief dossier blijkt dat een eventueel verlies van een IC, dan wel een illegale uitreis zonder IC, geen beletsel vormt om terug toegang te verkrijgen tot India. Zo wordt op p. 36 van het IC zelf verduidelijkt dat personen die niet langer over hun IC beschikken een duplicaat kunnen verkrijgen in de dichtstbijzijnde Indiase diplomatieke post. In een e-mail van de ambassade te Brussel aan CEDOCA werd bevestigd dat zij nieuwe IC's uitreiken aan Tibetanen die deze verloren zijn. Of de persoon in kwestie al dan niet met zijn IC, dan wel illegaal zou hebben gereisd, neemt de Indiase ambassade niet in beschouwing bij het faciliteren van hun terugreis naar India. Aan Tibetanen die zich in het buitenland zouden bevinden zonder een geldig IC, raden de Indiase autoriteiten aan om de nodige reisdocumenten aan te vragen bij hun diplomatieke posten alvorens op het vliegtuig naar India te stappen (COI Focus China/India, *De Tibetaanse gemeenschap in India*, d.d. 11 maart 2014, p. 21-22). In zijn verzoekschrift slaagt verzoeker er niet in om op enige wijze aannemelijk te maken dat het voor hem onmogelijk is om de nodige documenten (*in casu* een terugkeervisum) te verkrijgen om terug tot het Indiase grondgebied te worden toegelaten. Hij levert weliswaar kritiek op de informatie van de commissaris-generaal, doch laat anderzijds zelf na met enig objectief stuk aan te tonen dat het bekomen van een geldig reisdocument voor hem *in casu* onmogelijk zou zijn, te meer daar uit de door hem neergelegde documenten en afgelegde verklaringen onmiskenbaar is gebleken dat hij over een verblijfsrecht in India beschikte gelet op het feit dat hij in het bezit was van een *Registration Card* (RC) en redelijkerwijze kan worden aangenomen dat hij momenteel ook in het bezit is van een reisdocument (IC). Waar verzoeker erop wijst dat niet onderzocht werd of hij opnieuw in het bezit zal gesteld worden van een terugkeervisum blijkt uit de informatie toegevoegd aan het administratief dossier duidelijk dat er zich enkel een probleem zou kunnen stellen voor personen die zich bewust onttrekken aan de administratieve verplichting om, alvorens op het vliegtuig naar India te stappen, hun papieren in orde te brengen bij het Indiase consulaat. Dezelfde informatie vermeldt nog dat het aanvragen van een terugkeervisum een administratieve formaliteit betreft die geen problemen oplevert (COI Focus China/India, *De Tibetaanse gemeenschap in India*, dd. 11 maart 2014, p. 20-21).

Waar verzoeker erop wijst dat de verblijfsstatus in India van tijdelijke aard is en dat niet kan gegarandeerd worden dat deze zal blijven verlengd worden aangezien het een discretionaire bevoegdheid betreft van de Indiase autoriteiten blijkt uit de informatie toegevoegd aan het administratief dossier dat de verlenging van de geldigheid van het verblijfsrecht en de verblijfsdocumenten van Tibetanen in India een formaliteit betreft die "*gemakkelijk*" verloopt. Dit blijkt uit verklaringen van de Indiase autoriteiten en van Tibetanen zelf, afgelegd ten overstaan van enkele leden van een CEDOCA-missie. Verder onderzoek door CEDOCA wees uit dat er momenteel voor geen enkele Tibetaan die zich aan de regels houdt een risico bestaat dat zijn verblijfsrecht, noch de verlenging daarvan, geweigerd wordt. Wie zijn hernieuwing te laat aanvraagt kan weliswaar geconfronteerd worden met officiële waarschuwingen en boetes, doch de informatie van de commissaris-generaal bevat geen enkele aanwijzing dat het verstrijken van de geldigheid van het RC zou kunnen resulteren in een weigering van verlenging van het verblijfsrecht. De procedure van verlenging verloopt vlot, terwijl er geen voorbeelden bekend zijn van Tibetanen aan wie momenteel een verlenging zou worden geweigerd. In tegendeel, er kan vastgesteld worden dat de RC steeds gemakkelijker wordt uitgereikt en niet langer aan voorwaarden (werk, pelgrimstocht, studies) is gebonden en "*dat alle leden van de grote Tibetaanse gemeenschap in en rond Dharamsala inderdaad jaarlijks hun RC gaan laten verlengen op het lokale politiecommissariaat en dat dit routineus en gesmeerd verloopt (...) Niemand verklaarde tijdens de Cedocamissie dat een RC-verlenging tegenwoordig nog geweigerd zou worden*". Bovendien kan "*wie nalaat zijn RC tijdig te laten vernieuwen mogelijk officiële waarschuwingen en boetes*" krijgen maar ook "*De CTA voorziet in ieder geval bijstand voor alle Tibetanen die moeilijkheden zouden ervaren bij hun registratie of 'RC renewal'*". Aanbevelingsbrieven en praktische bijstand (vb. in geval van leeftijd of taalproblemen) zijn gratis. In de gevallen waar ernstigere problemen zich voordoen start de CTA steevast onderhandelingen op een hoger niveau op. Volgens de Kalon van het Department of Security wordt hierbij in 95 % van de gevallen een oplossing bereikt. Aldus is er geen sprake van een tijdelijk beperkt verblijf, doch van een legaal, continu en onbeperkt verlengbaar verblijf. Verzoeker slaagt er in zijn verzoekschrift niet in om met enig stuk aan te tonen dat personen in zijn situatie, zijnde Tibetanen die bij het verlaten van India in het bezit waren van een geldige verblijfsvergunning, een risico zouden kunnen lopen op een weigering van terugkeer of hernieuwing van hun verblijfsrecht. Hoewel niet van onbepaalde duur, betreft het verblijfsrecht dat India aan de Tibetanen biedt een verblijfsrecht dat vrij en zonder enige voorwaarde verlengbaar is, gesteld dat de persoon in kwestie daartoe zelf de nodige administratieve stappen onderneemt. Hierdoor voldoet dit verblijfsrecht in de praktijk aan de voorwaarden van 'reële bescherming' in de zin van artikel 48/5, § 4 van de Vreemdelingenwet.

Uit de informatie van de commissaris-generaal blijkt verder dat India, bovenop de wettelijke verblijfstatus die dat land aan Tibetanen biedt, bijkomende grondwettelijke garanties kent tegen refoulement. India

erkende in 1966 al het non-refoulementprincipe door de *'Bangkok Principles On The Status and Treatment of Refugees'* te onderschrijven, hetgeen het Indiase Hooggerechtshof ertoe aanzette om het non-refoulement-principe te erkennen als 'gebruikelijk internationaal rechtsprincipe'. Door het principe te beschermen via het 'Recht op Leven', opgenomen in de Indiase grondwet, heeft het Hooggerechtshof aldus elk gevaar voor deportatie opgevangen. Tenslotte blijkt er zich geen enkel concreet geval te hebben voorgedaan van refoulement van een Tibetaan met RC vanuit India naar China (*ibid.*, p. 18-19). In zijn verzoekschrift slaagt verzoeker er evenmin in om een concreet voorbeeld aan te halen waarbij een legaal verblijvende Tibetaan door India effectief werd gerepatriëerd naar China en overgedragen aan de autoriteiten van dat land.

Uit dit alles blijkt dat verzoeker, bij terugkeer naar India, over een wettelijke en in de praktijk duurzame verblijfsstatus kan beschikken indien hij daartoe de administratieve stappen vervult, en dat hij bijkomend over een grondwettelijke bescherming van het non-refoulement-beginsel kan rekenen. Voor wat betreft verzoekers aangehaalde vrees voor vervolging ten aanzien van zijn herkomstland, China, kan bijgevolg worden besloten dat gelet op wat voorafgaat de bescherming die India aan verzoeker biedt, voldoet aan de voorwaarden voor 'reële bescherming' in de zin van artikel 48/5, § 4 van de Vreemdelingenwet.

2.2.2.2. Betreffende verzoekers vrees voor vervolging en reëel risico op ernstige schade ten aanzien van zijn eerste land van asiel, India.

Wat betreft de aangevoerde vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin of het reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van de definitie van subsidiaire bescherming, stelt de bestreden beslissing terecht als volgt: *"Betreffende de feiten die de aanleiding vormden voor uw vertrek uit India stelde u dat u India diende te verlaten omdat u niet naar Tibet terug kan, u in India niet als vluchteling erkend wordt, u in India het slachtoffer werd van discriminatie, u zich als boeddhist bedreigd voelt door het Islamitische deel van de Indische bevolking én u deelnam aan manifestaties in India waarbij u eenmaal werd gearresteerd (zie gehoorverslag CGVS 1, p.13/19 en gehoorverslag CGVS 2 p.4-5/9). Bovendien vindt u het klimaat in India niet aangenaam wegens te warm (zie gehoorverslag CGVS 1, p. 14/19 en gehoorverslag CGVS 2 p.4-5/9). U maakt echter niet aannemelijk dat uw vertrek uit India zou zijn ingegeven door een vrees voor vervolging in de zin van de vluchtelingenconventie of een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.*

Zo geldt uw vrees voor vervolging ten opzichte van Tibet, een vrees die door het Commissariaat-generaal trouwens wordt erkend (zie supra), bezwaarlijk als een indicatie dat u ook in India dient te vrezen voor vervolging. Niet in het minst omdat u geen concrete elementen aanhaalt ter staving van deze vrees en uit het bovenstaande blijkt dat u in India een geldig verblijfsdocument (RC) ter uwer beschikking had en bijgevolg van alle aan dit verblijfsdocument gelieerde rechten genoot. Dat u in India niet als 'vluchteling' wordt erkend is evengoed strijdig met de informatie die aan het administratief dossier werd toegevoegd. Ook al heeft India de vluchtelingenconventie niet geratificeerd, uit de informatie van het Commissariaat-generaal blijkt dat de Indische autoriteiten wel degelijk een mogelijkheid tot duurzaam verblijf voor Tibetaanse migranten heeft uitgewerkt en dat u middels uw RC ressorteerde onder de bepalingen van deze regeling (zie supra). U maakt evenmin aannemelijk dat u in India het slachtoffer werd van discriminatie, in die mate dat er sprake was van een vervolging in de zin van vluchtelingenconventie of u een reëel risico liep op het lijden van ernstige schade. U haalt namelijk geen elementen aan waaruit blijkt dat u (persoonlijk) werd gediscrimineerd én u geeft expliciet te kennen dat er u nooit iets overkomen is (zie gehoorverslag CGVS 1, p.14/19). U verwijst weliswaar naar een incident waarbij een monnik uit uw klooster werd aangevallen door de Indische bevolking uit de omliggende dorpen, maar het betreft een eenmalig incident waarbij u zelf niet betrokken was (zie gehoorverslag CGVS 1, p.14/19). Bovendien dateert het voorval uit 2010, waardoor de feiten allerm minst actueel zijn. Verder vreest u overvallen te worden omdat u een Tibetaan bent (zie gehoorverslag CGVS 1, p.14/19), maar u slaagt er niet in deze vrees te concretiseren. U haalt namelijk geen elementen aan om uw verklaringen te staven en u beroept zich enkel op hypothese of veronderstellingen. Dergelijke hypothesen zijn uiteraard allerm minst overtuigend en staan in schril contrast met de vaststelling dat u tussen 2005 en augustus 2013 zonder problemen in India heeft verbleven. U beweert nog dat u ondanks uw RC geen rechten heeft in India en dat de toegang tot de politie en het gerecht u wordt bemoeilijkt (zie gehoorverslag CGVS 1, p.14/19). Deze verklaringen zijn opnieuw strijdig met de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en die aan het dossier werd toegevoegd. Bovendien baseert u zich louter op geruchten om deze verklaringen te staven (zie gehoorverslag CGVS 1, p.14/19), hetgeen allerm minst kan overtuigen. Evenmin maakt u aannemelijk dat u als boeddhist dient te vrezen voor vervolging. U staft deze vrees met verwijzingen naar de bomaanslagen op Bodhgaya, een boeddhistisch heiligdom in India (zie gehoorverslag CGVS 1, p.14/19). U situeert deze aanslagen in 2010 en beweert dat u en de andere monniken op dat moment

verplicht werden om binnen de muren van het klooster te blijven (zie gehoorverslag CGVS 1, p.14/19). Vreemd genoeg vond deze aanslag niet plaats in 2010 maar wel op 7 juli 2013 (zie Landeninformatie, "Assessing the Bodh Gaya Terror Attack", toegevoegd aan het administratief dossier), dus in de periode van uw vertrek uit het klooster. Dat u de aanslag niet kan situeren in de tijd doet uiteraard afbreuk aan de ernst van uw vrees. Bovendien vond de aanslag plaats in Gaya (Noord- India), terwijl u in Zuid-India en Delhi verbleef. Het incident met de monnik die door de Indische bevolking werd aangevallen vormt evenmin een indicatie dat u moet vrezen voor vervolging omwille van religieuze redenen (zie supra). Verder hield u aan dat u verschillende keren deelnam aan manifestaties tegen de Chinese onderdrukking van Tibet, waarbij u eenmaal in 2008, geschopt werd door de Indiase politie en gedurende twee dagen gearresteerd werd, maar is dit, net zoals uw voorgaande verklaringen, geen element waaruit blijkt dat uw vertrek uit India zou zijn ingegeven door een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Zoals eerder vermeld erkent het CGVS uw vrees ten opzichte van de VRC en wordt deze dus niet in twijfel getrokken. Daarnaast woonde u, na de arrestatie uit 2008, gedurende een periode van vijf jaren in India en maakte u geen melding van eventuele verdere problemen die u zou ondervonden hebben met de Indiase autoriteiten omwille van bovenvermelde arrestatie of deelname aan manifestaties (zie gehoorverslag CGVS 2 p. 4-5/9). Tot slot hoeft het geen betoog dat het klimaat in India geen reden vormt om u de vluchtelingenstatus toe te kennen. Dit heeft namelijk allerminst uitstaans met de criteria van de vluchtelingenconventie die voorziet in internationale bescherming voor personen die hun land dienden te verlaten om redenen van politieke en religieuze overtuiging, nationaliteit, ras of het behoren tot een sociale groep.

Evenmin maakt u aannemelijk dat u bij terugkeer naar India moet vrezen voor een vervolging in de zin van de vluchtelingenconventie of dat u een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. U beweert dat uw verblijfsvergunning (RC) niet langer geldig is waardoor u een boete riskeert wanneer u uw RC zal vernieuwen (zie gehoorverslag CGVS 1, p.15/19). Uit objectieve informatie waarover het CGVS beschikt en die werd toegevoegd aan het administratieve dossier, blijkt dat Tibetanen in het bezit van een RC bij terugkeer hun verblijfsrecht opnieuw kunnen opeisen. Zelfs indien u beboet zou worden, is dit uiteraard onvoldoende zwaarwichtig om te spreken van een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op het lijden van ernstige schade." In zijn verzoekschrift voert verzoeker geen enkel inhoudelijke verweer tegen deze pertinente vaststellingen. Bijgevolg worden zij door de Raad tot de zijne gemaakt.

Verzoekers verwijzing naar algemene rapporten ten slotte volstaat niet om aan te tonen dat verzoeker in zijn eerste land van asiel werkelijk wordt bedreigd en vervolgd of dat er wat hem betreft een reëel risico op lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat. Deze vrees voor vervolging dient *in concreto* te worden aangetoond en verzoeker blijft hierover in gebreke (RvS 9 juli 2003, nr. 121.481; RvS 15 december 2004, nr. 138.480).

2.2.2.3. Bijgevolg toont verzoeker niet aan dat hij bij terugkeer naar zijn eerste land van asiel, India, een gegronde vrees voor vervolging koestert in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch dat hij aldaar een reëel risico op ernstige schade loopt in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. Artikel 3 EVRM stemt inhoudelijk overeen met artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet (cf. HvJ C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, 2009, <http://curia.europa.eu>).

2.2.3. Verzoeker vraagt *in fine* van zijn verzoekschrift de bestreden beslissing te vernietigen. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Verzoeker geeft verder niet aan welke substantiële onregelmatigheden aan de bestreden beslissing zouden kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2° van de Vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op een oktober tweeduizend vijftien door:

mevr. A. VAN ISACKER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

A. VAN ISACKER